

Neděle 4. po sv. Trojici
J7,53-8,11
10.7.2022

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od našeho Pána Ježíše Krista.

Introit:

Na mysli nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu.
Jak tvé jméno, Bože, tak tvoje chvála zní až do končin země.
Tvá pravice je plná spravedlnosti.
Raduje se hora Sijón, jásají judské dcery nad tím, jak soudíš.

Píseň: 67

Čtení: Za14,1-5

Píseň: 321

Kázání: J7,53-8,11

Náš příběh začíná trochu zvláště. Jako by toto sdělení nám naznačovalo jasnou oddělenost Ježíše z Nazaretu od nás lidí. Zatímco my máme své pozemské domovy, do nichž se můžeme vrátit, Ježíš odchází do Boží samoty na Olivovou horu. Ano, i když je Ježíš nám tak blízký svým lidstvím, je nám naprosto vzdálený svou Božskou podstatou. Bůh ve své stvořitelské osamocenosti touží být s člověkem. Zatouží člověk po Boží blízkosti, nebo bude Bohu tak jako Adam a Eva podezíravým protivníkem?

Bůh v Ježíši Kristu jde znovu do chrámu. Jde tam, kde lidé čekají setkání s Bohem. Tam v chrámu, v domě Božím, má dojít k našemu proměnění.

I přivedli k němu zákoníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou; a postavivše ji v prostředku. Tak kraličtí. Za jakým účelem zákoníci a farizeové přišli? Přišli, aby doprostřed postavili hřích, nebo milosrdenství Boží? Co hledají v místě, kde hlavní slovo má Bůh? Hledají zákon, nebo hledají Boha, který se k nám sklání a dává nám novou šanci k životu?

Případ je tak jasný. Nevěrná žena, a ještě k tomu přichycená při činu. Kde je muž, který byl s ní? Podle Mojžíšova zákona měli býti souzeni oba. Porušení zákona je tak jasné, že není co dodat. Nejde o hříšek, který není zjevný. Nejde o ta „naše malá selhání“, jde o hřích jako Brno. A ano, v zákoně stojí takové kamenovat. Ano, už začíná soud nad všemi hříchy světa. Z Olivové hory přišel ten, který bude soudit pronárody. Přišel ten, který nad hříchem má vyřknout poslední soud.

Jsi to ty Ježíši, který vykonáš soud nad hříchem, a jde to vůbec? Jde rozplést lidskou hříšnost, která tu stojí uprostřed zástupů, které Ježíš učí? Jak dopadne tento exemplární případ?

Ježíš si však něco čmárá prstem po zemi. Jako by jej žena, ale ani zákoníci a farizeové nezajímali. Jako by Ježíše nezajímaly světské spory mezi Mojžíšovým zákonem a zákonem římským, tedy lidským. Jako by lidské soudy přenechal lidem. Jako by nezasahoval. Proč mlčí, proč neřekne, jak to ve skutečnosti je? Platí zde na zemi Boží zákony nebo ty lidské? Jakákoli odpověď je vlastně špatná.

Když Ježíš řekne, že platí Boží zákony v podobě Mojžíšova zákona, tak žena přijde o život. Když se obrátí na právo lidské a předá ji světské moci, možná, že žena vyvázne s pokáráním, ale Ježíš tím poruší to, co jeho Otec v nebesích prosazuje, totiž věrnost.

Co v našem životě platí, podle jakých zákonů se máme řídit? Těch světských, nebo těch Božích? Jako by se zákoníci a farizeové ptali: tak co Ježíši, když o sobě prohlašuješ, že jsi Boží Syn, co ty k tomu dodáš?

Již nejde o ženu v cizoložství popadenou, jde zde o problém sudičství a morálních představ těch, kteří zastupují zde na zemi Boží zákony. Dnes bychom řekli o nás věřících, lépe řečeno těch, kteří patří k církvi.

Jak toto dilema rozlousknout? Jak uchopit naši hříšnost, naše selhání? Jak obstát před zákonem Božím? A Ježíš si něco čmárá prstem v písku. Dokonce *Ježíš skloniv se dolů, prstem psal na zemi*. Na místě Božím, v chrámu, lépe řečeno na chrámovém nádvoří, kde má vládnout Hospodin, jako by se *sklánělo dolů* Boží milosrdenství. Jako by Boží milosrdenství mlčelo, bylo skoro zašlapáno do země.

Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hod' na ni kamenem. Velice známá věta, která se tu a tam říká i mimo věřící. Jako by Ježíš farizeům a zákoníkům říkal: Rozpomeňte se, kde stojíte. Rozpomeňte se na Boha, který již tolikrát nad vámi rozprostřel milosrdenství. Stojíte tam, kde je chrám. Stojíme zde, kde je kostel. Stojíme, abychom se občerstvili Božím milosrdenstvím. Jsme na tom vlastně všichni stejně. Stejně jako žena v cizoložství popadená.

Ježíš neruší Boží zákon, jen nám připomíná, že na místě Božím, jako je chrám, mají lidé přistupovat s otevřeným srdcem. Nikoli s touhou po svém sudičství. Máme přicházet s vědomím své hříšnosti, nedokonalosti, své životní nouze. V tom jsme si všichni podobní.

Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil? Všichni se nějak vytratili. Odešli. Možná, že jim vlastně Ježíš dal svobodu k najetí cesty k milosrdenství. I jim se dostalo Boží odpuštění. Vezmou tuto výzvu vážně a uvědomí si, že před Bohem nemají nic, než jeho milosrdenství? Nevím, to příběh nedopovídává.

Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více. I bezejmenná žena dostala možnost nové cesty. Cesty, kde se bude pokoušet žít podle Boží vůle.

Ježíš nás posílá do světa jako omilostněné hříšníky, jako ty, kteří vědí o tom, kde je jejich hřích, a vědí, co tento hřích dokáže udělat s člověkem.

Možná, že si to uvědomili farizeové a zákoníci, možná, že uvěřila Ježíši i v cizoložství popadená žena.

Pane, prosím dej, ať nepromarním šanci, kdy nabízíš své milosrdenství a rušíš spravedlivý soud nad námi. Pane, prosím, ať rozpoznám, že hřích tkví v tom, že bereme do své moci spravedlnost lidskou tam, kde by mělo působit tvé milosrdenství.

Amen.

Píseň: 564

Poslání:

Nesudte, a nebudete souzeni;
nezavrhujte, a nebudete zavrženi;
odpouštějte a bude vám odpuštěno.

Dávejte a bude vám dáno;
dobrá míra, natlačená, natřesená,
vrchovatá vám bude dána do klína.

Požehnání:

Milost Pána Jezukrista a láska Boží a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi.

Píseň: 415